

Добрите очи на една светица

Вглеждам се в добрите очи на една светица – майката.

Тя подрежда нашия грапав свят само в една сълза, която след години стяга скулите на дъщерята, станала майка...

...Когато ми пишеше, изплиташе въпросите, когато плетеше пуловери – все разказваше с плетката си, и пак питаше...

Нанизваше тежки мисли с открития си почерк.

Пишеше кратки писма – лаконични като своята орис. И чакаше моето: ”Добре съм.” Бавно отмяташе преждата на дните.

Дъхави и топли пуловери изплиташе с мисли: „Може би там е студено. Може би й е трудно. Може би...”.

Скритите мисли въздишаха...

В осмицата на плетката кодираше всичко, бързайки да припомниш, че добротата и честността са всичко на този свят...

В равния ход на бримките чух за вратничката на село, която жалостиво скърца и чака енергично да я отворя...

Видях любимото си широко стъпало пред къщата, където с тежък дар свекърви са посрещали снахите в рода и благославяли прохождащите им деца...

А после смъртта на баща ми – тиха като свещ...

Плетивата ти ми бяха нужни като оня тъжен аромат на прясно изметения ни селски двор, който само преди сбора на Петковден и преди Задушница е някак си особен – с предчувствие за свидни гости, които ти е драго да посрещнеш, или да изплачеш по тези, които ги няма...

Плетката ти винаги бе категорична и кротка.

Минаха години и разбрах колко много са ме топлели твоите пуловери.

Целувам ръцете ти, майко, душата ми бавно изплели.